

UPRAVIČENOST DO OBRAČUNA IN IZPLAČILA DNEVNIC OZIROMA REGRESA ZA PREHRANO ZA ZAPOSLENE DELAVCE

Pojasnilo DURS, št. 42401-202/2005, 2. 3. 2005

V zvezi z vprašanjem, ki zadeva upravičenost do obračuna in izplačila dnevnic oziroma regresa za prehrano za zaposlene delavce, pojasnujemo:

Medsebojne pravice in obveznosti delavcev in delodajalcev urejajo predpisi o delovnih razmerjih, na podlagi katerih se presoja tudi upravičenost delojemalca do povračila stroškov v zvezi z delom. Tako je v 130. členu Zakona o delovnih razmerjih (Uradni list RS, št. 42/02) določeno, da mora delodajalec delavcu zagotoviti povračilo stroškov za prehrano med delom, za prevoz na delo in z dela in povračilo stroškov, ki jih ima pri opravljanju določenih del in nalog na službenem potovanju. Če višina povračila teh stroškov ni določena s kolektivno pogodbo s splošno veljavnostjo, se določi z izvršilnim predpisom.

Z vidika davčne obravnave navedenih povračil je treba upoštevati določbe Uredbe o višini povračil stroškov v zvezi z delom in drugih dohodkov, ki se ne všttevajo v davčno osnovo (Uradni list RS, št. 142/04 in 7/05), v nadaljevanju: uredba. V 2. členu navedene uredbe je določeno, da se povračilo stroškov za prehrano med delom ne všteta v davčno osnovo od dohodka iz delovnega razmerja za vsak dan, ko je delojemalec na delu navzoč štiri ure ali več, do višine 1200 tolarjev.

Za delavce, pri katerih je narava dela takšna, da se v pretežni meri opravlja izven sedeža delodajalca in se delavci vsak dan vračajo v kraj, kjer prebivajo, je težko opredeliti, da so vsak dan na službenem potovanju. V tretjem odstavku 4. člena uredbe je posebej določeno, če je narava dela takšna, da se v pretežni meri opravlja izven sedeža delodajalca in se delojemalec vsakodnevno vrača v kraj, kjer prebiva, se v davčno osnovo od dohodka iz delovnega razmerja ne glede na določbe prvega in drugega odstavka tega člena ne všteta povračilo stroškov prehrane med delom, do višine in pod pogoji, ki so določeni v 2. členu te uredbe.

Glede na navedeno določbo za službeno potovanje ne velja opravljanje dela, če je narava dela takšna, da se v pretežni meri opravlja izven sedeža delodajalca in se delojemalec vsakodnevno vrača v kraj, kjer prebiva.

Vrednotenje bonitete za uporabo osebnega motornega vozila za zasebne namene je določeno v drugem odstavku 30. člena Zakona o dohodnini (Uradni list RS, št. 54/04, 56/04 - popr., 62/04 - popr., 63/04 - popr., 80/04 in 139/04). V skladu s to določbo se boniteta obračuna za vsak začetni koledarski mesec uporabe vozila, ne glede na dejansko uporabo vozila za privatne namene, torej ne glede na dejansko število dni uporabe osebnega motornega vozila v določenem mesecu. Glede na navedeno tudi uporaba službenega vozila za prevoz na delo in z dela velja za uporabo službenega vozila za privatne namene.

Delojemalcu, ki ima pravico do uporabe službenega osebnega vozila za privatne namene, se lahko izplača tudi povračilo stroškov na prevoz na delo in z dela, če to dopuščajo interni predpisi delodajalca. Tudi v tem primeru je treba upoštevati prej navedeno določbo glede vrednotenja bonitete, prav tako pa tudi določbo sedmega odstavka 3. člena uredbe, ki določa, da se povračilo stroškov za prevoz na delo všteta v davčno osnovo dohodka iz delovnega razmerja, če ima delojemalec pravico do uporabe službenega vozila za privatne namene.